

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 września 2020 r.,

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **B. W.**

uniewinnionego od zarzutu popełnienia czynu zabronionego z art. 231 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej na niekorzyść uniewinnionego przez Prokuratora Rejonowego w N.

od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 11 marca 2020 r., sygn. akt VII Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w N.

z dnia 13 marca 2019 r., sygn. akt II K (...),

postanowił:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) obciążyć Skarb Państwa kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego,**
- 3) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz B. W. kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów wniesienia przez obrońcę odpowiedzi na kasację.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w N. z dnia 13 marca 2019 r. (sygn. akt II K [...]/17) B. W. został uznany winnym czynu z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (pkt X części wstępnej wyroku). Wyrok obejmował także ciąg

przestępstw z art. 231 § 2 k.k. Wymierzono mu za wszystkie przypisane przestępstwa karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres próby 4 lat. Wyrok ten został zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 11 marca 2020 r. (sygn. akt VII Ka (...)) w ten sposób, że (w zakresie istotnym dla kasacji w niniejszej sprawie) uniewinniono oskarżonego od czynu z pkt X części wstępnej wyroku. Rozstrzygnięcie to spowodowało także uchylene związanych z nim dalszych rozstrzygnięć (m.in. o karze łącznej). W pozostałym zakresie utrzymano wyrok w mocy.

Od powyższego prawomocnego wyroku kasację wniósł Prokurator, zarzucając przedmiotowemu orzeczeniu *"rażące naruszenie prawa materialnego, to jest art. 231 § 1 k.k. mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia polegające na wyrażeniu przez Sąd Okręgowy w O. błędnego poglądu prawnego, iż doszło do zdekompletowania znamion czynu zabronionego określonego w art. 231 § 1 k.k., albowiem zaniechanie, jakiego dopuścił się oskarżony w postaci braku zlecenia sporządzenia operatu szacunkowego dotyczącego wartości nieruchomości lokalowej lokalu użytkowego nr 3 położonego przy ul. S. w P. i ustalenie tej wartości w oparciu o operat szacunkowy przedłożony przez nabywcę nie stanowiło niedopełnienia obowiązków oskarżonego, któremu towarzyszył przestępczy zamiar, ponieważ jako Burmistrz P. zapewnił wycenę nieruchomości, o której mowa w art. 25 ust. 2 w zw. z art. 23 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami posługując się wyceną przedłożoną przez nabywcę, co w konsekwencji doprowadziło do zmiany wyroku Sądu Rejonowego w N. z dnia 13 marca 2019 roku, sygn. akt IIK (...) i uniewinnienia oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. X aktu oskarżenia, tj. czynu z art. 231 § 1 k.k., podczas gdy wskazane przepisy ustawy o gospodarce nieruchomościami i pozostałe dotyczące tej materii oceniane łącznie i w powiązaniu z utrwalonym orzecznictwem sądowo - administracyjnym nie pozostawiają żadnych wątpliwości, że wyceny nieruchomości przeznaczonej do sprzedaży dokonuje burmistrz, który również ponosi jej koszty, co powinno prowadzić do wniosku, iż w przedmiotowej sprawie świadome zaniechanie takiej wyceny nieruchomości przez oskarżonego stanowi niedopełnienie obowiązków i działanie na szkodę interesu publicznego i wyczerpuje znamiona czynu z art. 231 § 1 k.k."*

Podnosząc powyższy zarzut, Prokurator wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 11 marca 2020 r. sygn. VII Ka (...) w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na przedmiotową kasację obrońca B. W. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Jak wynika z uzasadnienia wyroku Sądu II instancji uniewinnienie oskarżonego związane było z poczynieniem dwojakiego rodzaju oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W pierwszej kolejności Sąd niezwykle obszernie i skrupulatnie rekapituluje poglądy doktryny oraz orzecznictwo dotyczące art. 231 k.k. i zestawiając powszechnie przyjmowaną wykładnię tego przepisu z realiami sprawy - doszedł od wniosku, iż nie można w sprawie mówić o przestępczym zamiarze ani bezpośrednim, ani wynikowym. Wskazał następnie, że odpowiedzialność za nieumyślną realizację znamion także odpada, gdyż w przeciwieństwie do typu umyślnego, art. 231 § 3 k.k. wymaga by doszło faktycznie do wyrządzenia szkody dla interesu publicznego lub prywatnego, która dodatkowo ma charakter istotny. A takowej Sąd odwoławczy nie dostrzegł, akcentując, że różnica w wycenie nieruchomości zbytej przez oskarżonego (51.000 zł ustalone przez biegłego M. D. G. wobec 32.170 zł ustalone przez rzeczoznawcę M. H.) nie powodowała w majątku Gminy P. szkody istotnej. W swojej ocenie Sąd odwołał się do kryteriów zaprezentowanych w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2004 r., I KZP 38/03.

Głównym elementem kasacji Prokuratora jest akcentowanie, że w orzecznictwie sądów administracyjnych utrwalona jest wykładnia przepisów art. art. 25 ust. 2 w zw. z art. 23 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami, że to organ gminy powinien zapewnić i sfinansować wycenę zbywanej nieruchomości. Zatem skorzystanie z przedłożonej przez potencjalnego nabywcę profesjonalnej i nie budzącej wątpliwości wyceny dokonanej przez certyfikowanego rzeczoznawcę jest niedopuszczalne. Nawet jeżeli na potrzeby oceny stanu prawnej kluczowej w sprawie niniejszej przyjąć

taki pogląd, to faktyczne naruszenie przepisów technicznych przez burmistrza nie wystarcza samo w sobie do przypisania odpowiedzialności karnej nawet za typ z art. 231 § 3 k.k. Tylko takie naruszające obowiązki działanie lub zaniechanie organu administracji publicznej ma charakter przestępstwa urzędniczego, gdy ten nie działając z zamiarem naruszenia interesu publicznego lub prywatnego, doprowadza do tego jednak nie zachowując adekwatnych reguł postępowania i tym samym powoduje istotną szkodę. W kasacji nie zakwestionowano całościowej argumentacji Sądu odwoławczego dotyczącej braku realizacji znamion, a skoncentrowano się jedynie na wąskim wycinku oceny skrupulatności urzędniczej burmistrza.

Pamiętać należy, gdy mowa o postępowaniu kasacyjnym, że o istotnym wpływie "rażącego naruszenia prawa" na treść zaskarżonego orzeczenia, w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k., można mówić jedynie wówczas, gdy jest możliwe wykazanie, że kwestionowane rozstrzygnięcie byłoby w zasadniczy sposób odmienne od tego, które w sprawie zostało wydane. Nie wystarczy więc samo podniesienie zarzutu naruszenia konkretnego przepisu, ale trzeba w drodze umotywowanego wyводу wykazać, że w realiach konkretnej sprawy, w wyniku wadliwych decyzji sądu, rzeczywiście doszło do naruszenia, w stopniu rażącym, określonego przepisu, a sąd miał obowiązek postąpić inaczej, co w konsekwencji mogłoby doprowadzić do wydania innego rozstrzygnięcia niż zaskarżone.

W sprawie niniejszej nie zaprezentowano argumentów ukazujących przyjęte rozumowanie Sądu Okręgowego jako rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.